

NOTRANJOST ZEMLJE V POVEZAVI S SILAMI NARAVE, Z VREMENOM IN S KARMO¹

Fizikalna znanost za zdaj pozna le zemeljsko skorjo, mineralno plast, ki je le kot tanka koža na površju Zemlje. V resnici je Zemlja sestavljena iz zaporedja koncentričnih plasti, ki jih bomo zdaj opisali:

1) Mineralna plast vsebuje vse kovine, ki jih najdemo v fizičnih telesih vsega, kar živi na površju. Ta skorja je oblikovana kot koža okoli živega bitja na Zemlji. Globoka je le nekaj kilometrov.

2) Drugo plast lahko razumemo le, če si predstavljamo snov, ki je pravo nasprotje tistega, kar poznamo. To je negativno življenje, nasprotje življenja. V njej ugasne vse življenje. Če bi vanjo potopili rastlino ali žival, bi bila takoj uničena. Rastopila bi se. Ta druga lupina - napol tekoča -, ki obdaja Zemljo, je resnično sfera smrti.

3) Tretja plast je krog obrnjene zavesti. V njej se vsa žalost pojavlja kot veselje. In vsa radost se doživlja kot žalost. Njegova snov, sestavljena iz hlapov, je povezana z našimi občutki na enako negativen način kot druga plast glede življenja. Če bi zdaj s svojim razmišljanjem abstrahirali te tri plasti, bi potem ugotovili, da je Zemlja v stanju, v kakršnem je bila pred ločitvijo Lune. Če lahko s koncentracijo dosežemo zavestni astralni vid, bi potem videli dejavnosti v teh dveh plasteh: uničevanje življenja v drugi in preoblikovanje čustev v tretji plasti.

4) Četrta plast je znana kot voda-zemlja, duša-zemlja ali oblika-zemlja. Opremljena je z izjemno lastnostjo. Predstavljajmo si kocko in si jo zdaj predstavljajmo obrnjeno, saj gre za njeno snov. Kjer je bila snov, zdaj ni ničesar: prostor, ki ga zavzema kocka, bi bil zdaj prazen, medtem ko bi bila njena snov, njena substancialna oblika, zdaj razporejena okoli nje; od tod izraz "zemlja oblike". Tu ta vrtinec oblik, namesto da bi bil negativna praznina, postane pozitivna substanca.

5) Ta plast je znana kot zemlja rasti. V njej je arhetipski vir vsega zemeljskega življenja. Njena substanca je sestavljena iz rastočih, razvijajočih se energij.

6) Ta ognjena zemlja je sestavljena iz čiste volje, elementarnih vitalnih sil - nenehnega gibanja -, prežeta z impulzi in strastmi, resnično rezervoar sil volje. Če bi na to snov izvajali pritisk, bi se upirala.

1 The Interior of the Earth in Relation to the Forces of Nature, Weather and Karma.; From the book: THE INTERIOR OF THE EARTH, AN ESOTERIC STUDY OF THE SUBTERRANEAN SPHERES; Rudolf Steiner Press, 2006

Če bi zdaj z mislijo ponovno abstrahirali te tri pravkar opisane plasti, bi prišli do stanja, v katerem je bil naš globus, ko so se Sonce, Luna in Zemlja še prepletali.

Naslednje plasti so dostopne le zavestnemu opazovanju, ki ni le opazovanje v spanju brez sanj, temveč zavestno stanje v globokem spanju.

7) Ta plast je ogledalo Zemlje. Podobna je prizmi, ki razgradi vse, kar se v njej zrcali, in privede do izraza njen komplementarni vidik; če bi jo videli skozi smaragd, bi bila videti rdeča.

8) V tej plasti se vse kaže razdrobljeno in reproducirano do neskončnosti. Če vzamemo rastlino ali kristal in se osredotočimo na to plast, bi bila rastlina ali kristal videti pomnožena v neskončnost.

9) Ta zadnja plast je sestavljena iz snovi, ki je obdarjena z moralnim delovanjem. Vendar je ta morala nasprotna tisti, ki naj bi se razvila na Zemlji. Njeno bistvo, njena inherentna sila, je ločitev, nesoglasje in sovraštvo. V Dantejevem peklu najdemo bratomor Kajna. Ta snov je nasprotje vsega, kar je med ljudmi dobro in vredno. Dejavnost človeštva, da bi na Zemlji vzpostavilo bratstvo, zmanjšuje moč te sfere. Preoblikovala jo bo moč Ljubezni, saj bo poduhovila samo telo Zemlje. Ta deveta plast predstavlja vsebinski izvor tega, kar se na Zemlji kaže kot črna magija, to je magija, ki temelji na egoizmu.

Te različne plasti so povezane z žarki, ki povezujejo središče Zemlje z njenim površjem. Pod trdno zemljo je veliko število podzemnih prostorov, ki se povezujejo s šesto plastjo, plastjo ognja. Ta element ognjene zemlje je tesno povezan s človeško voljo. Prav ta element je povzročil ogromne izbruhe, zaradi katerih se je končala lemurska doba. Takrat so sile, ki hranijo človeško voljo, šle skozi preizkušnjo, ki je sprožila ognjeno katastrofo, ki je uničila lemurijsko celino. Tekom evolucije se je ta šesta plast vse bolj umikala proti središču in posledično so bili vulkanski izbruhi vse redkejši. A kljub temu še vedno nastajajo kot posledica človeške volje, ki, kadar je zlobna in kaotična, magnetno deluje na to plast in jo ruši. Kljub temu lahko človeška volja, kadar je brez egoizma, ta ogenj umiri. Materialistična obdobja večinoma spremljajo in jim sledijo naravne kataklizme, potresi itd. Rastoče sile evolucije so edina alkimija, ki lahko postopoma preoblikuje organizem in dušo Zemlje.

Sledi primer povezave, ki obstaja med človeško voljo in teluričnimi kataklizmi: pri človeških bitjih, ki propadejo zaradi potresov ali

vulkanskih izbruhov, med naslednjo inkarnacijo opazimo notranje lastnosti, ki so povsem drugačne. Od rojstva prinašajo velike duhovne predispozicije, saj so s svojo smrtjo prišli v stik s silami, ki so jim pokazale pravo naravo resničnosti in iluzijo materialnega življenja.

Opazili smo tudi povezavo med določenimi rojstvi in seizmičnimi ter vulkanskimi katastrofami.

Med takšnimi katastrofami se inkarnirajo materialistične duše, ki jih simpatično pritegnejo vulkanski pojavi - krči zle duše Zemlje. In ta rojstva lahko po svoje povzročijo nove kataklizme, saj vzajemno zle duše vznemirljivo vplivajo na zemeljski ogenj. Razvoj našega planeta je tesno povezan z razvojem sil človeštva in civilizacij. [1]

Kakšni so torej postopki obstoja Zemlje, ki jih označujemo kot normalne? Ko se je naš sedanji sončni sistem uredil v skladu s ciljem naše Zemlje, se je začelo to, kar vidimo kot redno gibanje Zemlje in planetov, in to je povzročilo, da si letni časi redno sledijo, da imamo sonce in dež, da na poljih zori sadje itd. To so pogoji, ki se vedno znova ponavljajo v skladu z ritmom kozmosa, ki se je oblikoval za sedanji obstoj, potem ko se je obstoj Lune spustil v somrak. Toda znotraj zemeljskega obstoja deluje Lucifer; in videli bomo, da deluje veliko več kot le na področju, na katerem mu lahko sledimo v človeku samem, ki ga je kljub temu naredil za svoje najpomembnejše področje. Tudi če bi Luciferja našli le v zemeljskem obstoju, bi človek kljub temu zaradi vseh pogojev, ki jih določa pravilen tek planetov okoli Sonca, zaradi menjav poletja in zime, dežja in sonca in tako dalje, padel v to, čemur lahko rečemo Luciferjeva skušnjava. Če bi človek prejel vse, kar bi mu lahko prinesel dobro urejen kozmos, in vse, kar bi lahko ustvarilo redno ritmično gibanje sončnega sistema, če bi prevladovali le tisti zakoni, ki so prilagojeni našemu sedanjemu kozmosu, bi človek še vedno padel pod Luciferjev vpliv in bi raje izbral svoje udobno življenje kot življenje v prizadevanju za svojo vesoljno blaginjo, raje bi izbral redni potek kot tisto, kar bi moral doseči sam.

Zato je bilo treba ustvariti nasprotno sile. Potrebne so bile sile, ki bi posegle v običajne kozmične pojave in povzročile dogodke, ki so bili na stari Luni nadvse koristni in normalni, ko pa delujejo na današnji obstoj Zemlje, so nenormalni in ogrožajo njen redni potek. Ti vplivi se pojavljajo tako, da popravljajo tisto, kar bi se zgodilo, če bi obstajal samo ritem, in dajejo težnjo po udobnem življenju, po ugodju, lagodju in

razkošju; takšne sile vidimo, na primer, kako se kažejo v silovitih neurjih s točo. Ko se torej uniči tisto, kar bi sicer nastalo zaradi rednih zemeljskih sil, se v teh primerih pojavi popravek, ki na splošno deluje blagodejno - čeprav ga človek sprva ne more videti -, saj je na delu višji razlog, kot ga človek lahko zazna. Ko se toča spusti na polja, lahko rečemo: Na stari Luni so bile te sile, ki delujejo v toči, redne, tako kot so danes tiste, ki prinašajo blagoslove v dežju in soncu; vendar hitijo, da bi popravile to, kar bi sicer nastalo zaradi Luciferjevega vpliva. In ko se ponovno vzpostavi redni tok, ponovno vdirajo, da bi izvedle nadaljnjo korekcijo. Vse, kar vodi k nadaljnjemu naprednemu razvoju, pripada silam same Zemlje. Ko vulkan bruha svojo lavo, v njem delujejo sile, ki so retardirane sile, prinesene iz stare Lune, da bi v življenju Zemlje povzročile popravek. Ugotovili bomo, da marsikaj, kar prihaja od zunaj, najde svojo utemeljitev v splošnem pohodu evolucije. Kasneje bomo videli, kako je to povezano s človekovo Ego-zavestjo.

Vendar pa nam mora biti jasno, da te zadeve predstavljajo le eno stran človeškega bivanja, bivanja Zemlje in kozmičnega bivanja nasploh. Če po eni strani v uničenju organa vidimo dobrodejno delovanje duhovnih sil in če smo danes ugotovili, da morajo celoten potek zemeljskega razvoja popraviti sile, ki izvirajo iz starodavnega obstoja Lune, se moramo zdaj vprašati, kako to, da moramo po drugi strani mi kot Zemljani poskušati popraviti škodljive vplive starodavnih Luninih sil. Že zdaj čutimo, da kot Zemljani nimamo pravice želeti vulkanskih izbruhov in potresov, prav tako ne smemo uničevati organov, da bi pomagali blagodejnemu delovanju sil starodavne Lune. Lahko pa tudi priznamo, in to upravičeno, da če izbruhne epidemija, bo to človeka spodbudilo k iskanju ravnovesja neke nepopolnosti v sebi, in lahko domnevamo, da je človek v določene pogoje prisiljen trpeti neko škodo, katere premagovanje ga bo približalo popolnosti. [2]

Vzemimo hojo in vse, kar je z njo povezano. Lahko bi jo opisal kot proces, s katerim se človek orientira na področju svojega fizičnega obstoja na Zemlji. Ko premaknem roko ali dlan, je tudi to povezano z mehanizmom hoje, in ko se majhen otrok začne dvigovati pokonci, je to dejanje orientacije. Vse to je povezano s tem, čemur pravimo zemeljska sila teže, z dejstvom, da ima vse fizično na Zemlji težo. Za duhovno seme, ki se zgradi med smrtjo in novim rojstvom, pa ne moremo reči, da ima težo ali obtežitev. - Hoja je torej povezana s silo teže. Pravzaprav je

premagovanje težnosti, dejanje, s katerim se postavimo v polje težnosti. To se zgodi vsakič, ko dvignemo nogo in naredimo korak naprej. Vendar te sposobnosti ne pridobimo, dokler nismo že tukaj na Zemlji; med smrtjo in ponovnim rojstvom je ni, čeprav obstaja nekaj, kar ji v tistem svetu ustreza. Tudi tam imamo orientacijo, vendar to ni orientacija v polju gravitacije, saj v duhovnem svetu ni sile gravitacije, ni teže. Orientacija v tem svetu je povsem duhovna. Tukaj na Zemlji, ko dvignemo noge, da bi hodili, se postavimo v polje gravitacije. Ustrezen proces v duhovnem svetu je, da postanemo povezani z nekim bitjem iz višjih hierarhij, ki pripada, recimo, rangi angela ali nadangela. Človek čuti, da je v duši notranje blizu vplivu bitja, recimo iz hierarhije Angelov ali Eksusijev, s katerim takrat sodeluje. Tako najde svojo življenjsko orientacijo med smrtjo in ponovnim rojstvom. Tako kot se moramo tukaj na Zemlji spoprijeti s svojo težo, se moramo v onem svetu spoprijeti s tem, kar izhaja iz več bitij višjih hierarhij s pomočjo sil sočutja z našo človeško individualnostjo.

Sila težnosti ima eno samo smer - proti Zemlji; toda to, kar ustreza sili težnosti v duhovnem svetu, ima vse smeri, saj duhovna bitja hierarhij niso centralizirana, temveč so povsod. Njihova usmerjenost ni geometrijska, kot je usmerjenost gravitacije, proti središču Zemlje, ampak gre v vse smeri. Glede na to, ali mora človek zgraditi svoja pljuča ali opraviti kakšno drugo delo skupaj z bitji hierarhij, si lahko reče: Tretja hierarhija me privlači ali Prva hierarhija me privlači. Počuti se umeščena v celoten svet hierarhij. Čuti, da ga tako rekoč vleče na vse strani, ne fizično, kot zaradi gravitacije, temveč duhovno, v nekaterih primerih pa tudi odbija. To je tisto, kar v duhovnem svetu ustreza fizični orientaciji znotraj gravitacijske sfere na Zemlji ...

Na Zemlji ima vesolje tako rekoč ritem, ki je lasten človeštvu, na drugem svetu pa ritem, v katerem smo med smrtjo in ponovnim rojstvom udeleženi mi sami. Kaj je torej med njima? Ritem, ki je lasten človeštvu, nam med rojstvom in smrtjo daje sposobnost, da govorimo človeške besede, da obvladamo človeški jezik. Kozmični ritem nam med smrtjo in ponovnim rojstvom omogoča, da v nas zazveni kozmična beseda. Zemlja nam podarja dar govora. Vesolje, duhovno vesolje, nam daje Logos. Spoznali boste, da so pogoji na področju, kjer nam kozmični ritem daje Logos, popolnoma drugačni od pogojev tukaj na Zemlji, kjer v zraku artikuliramo človeško besedo.

Kaj torej predstavlja mejo med enim in drugim področjem? Če se

ozremo v fizični svet, ne zaznavamo kozmičnega ritma. Na vsakem področju obstajata notranji zakon in red, kaj je torej tisto, kar je med njima? Med njima je - če se lahko tako izrazim - meja, na kateri se kozmični ritem zlomi, ker se preveč približa Zemlji; med njima je tisto, kar lahko v določenih okoliščinah povzroči nered tudi v človeškem ritmu dihanja. Med njima so dejansko vsi pojavi, ki se nanašajo na meteorologijo. Če na Zemlji ne bi bilo zametov, neviht, vetra, oblakov, če zrak poleg kisika in dušika za naše dihanje ne bi vseboval tudi teh meteoroloških pojavov, ki so vedno prisotni, pa naj se zdi zrak še tako čist - potem bi se ob pogledu v vesolje zavedali drugačnega ritma - pravzaprav ustreznika našega ritma dihanja, le da preoblikovanega v neskončno veličino. Med obema sferama svetovnega reda se nahajajo kaotični pojavi vetra in vremena, ki ločujejo vesoljni ritem in človeški ritem dihanja drug od drugega.

Človek na Zemlji je podvržen gravitaciji. Svojo hojo in vsak gib rok usklajuje s to gravitacijsko silo. V vesolju so sile povsem drugačne. Tam je orientacija v vseh smereh; linije sil potekajo od bitja do bitja hierarhij. Kaj je med njima? Kakor so meteorološki pojavi med nebesnim ritmom in človeškim ritmom na Zemlji, kaj je med kozmično silo, ki je nasprotje gravitacije, in zemeljsko gravitacijo?

Tako kot so meteorološki pojavi med obema ritmoma, tako so med silo gravitacije in nasprotno nebeško silo orientacije vulkanske sile, sile, ki se kažejo v potresih. To so neredne sile.

Če na sile, ki delujejo v meteoroloških pojavih, gledamo z vidika kozmosa na način, ki sem ga opisal, so tesno povezane z našimi dihalnimi procesi. Kar se dogaja pri delovanju vulkanskih sil, je tako povezano s silami gravitacije, da bi se res zdelo, kot da nadčutne sile od časa do časa jemljejo nazaj delce Zemlje, tako da posegajo v zakone gravitacije in mečejo v kaos to, kar so sile gravitacije postopoma zgradile, da bi to spet vzele nazaj.

Vse zemeljske tvorbe, ki jih je zgradila sila teže, so podvržene tem zemeljskim pojavom. Toda medtem ko so pri vremenskih pojavih dejavni elementi zraka, toplote in vode, so v tem primeru vpleteni trdni in vodni elementi. Tu imamo opraviti s silami, ki presegajo področje običajnih zakonov teže in gravitacije in ki bodo sčasoma odpravile Zemljo ...

Dejstvo je, da se moramo, če želimo videti povezave med temi stvarmi, približati duhovnemu. V trenutku, ko na nekem področju - na primer na

področju gravitacije ali ritmičnih pojavov v etru - preidemo s področja običajnih naravnih zakonov, preidemo v navidezni kaos (čeprav nas ta kaos vodi v višje sfere kozmosa) ... z drugimi besedami, če želimo razumeti vulkanske in meteorološke pojave, se moramo obrniti k duhovnemu.

Dogodki v svetovnem obstoju, ki se zdijo povsem naključni - saj jih tako imenujemo -, se v duhovni sferi razkrivajo v svoji zakonitosti. Z delovanjem meteorološkega področja se kot človeška bitja med rojstvom in smrtjo izvijemo iz sfere, v kateri živimo med smrtjo in ponovnim rojstvom. Če namesto številnih abstrakcij, ki so aktualne v sedanjem času, spregovorimo konkretno, lahko rečemo: V nebesih človek živi v svetovnem redu, ki mu je tu na Zemlji skrit, ker je vključen v meteorološke pojave okoliškega ozračja. Meteorološko področje je ločnica med tem, kar človek doživlja na Zemlji, in tem, kar doživlja med smrtjo in novim rojstvom. [3]

Naše preučevanje karme nas lahko le počasi in postopoma pripelje do razumevanja tega temeljnega in zapletenega zakona. Danes bi rad najprej ponovil, da pri razvijanju karme v življenju, ki se razteza med smrtjo in ponovnim rojstvom, sodelujejo predvsem tista človeška bitja, ki živijo to življenje med smrtjo in ponovnim rojstvom. Sodelujemo s tistimi, s katerimi nas karma posebej povezuje. Pri razvijanju karme med tem življenjem, ki se razteza med smrtjo in ponovnim rojstvom, sodelujejo skupine človeških bitij, ki jih povezuje karma, in resnično lahko rečemo, da v tem povsem duhovnem življenju obstajajo jasne razlike med skupinami. To ne izključuje dejstva, da smo tudi v življenju med smrtjo in ponovnim rojstvom del celotnega človeštva, še bolj pa smo del življenja tistih, ki so utelešeni na Zemlji. Dejstvo, da pripadamo določeni skupini duš, ne izključuje, da smo del človeštva kot celote. V vse te skupine in navzdol v usodo vsakega posameznika pa se steka delo bitij višjih hierarhij.

Bitja višjih hierarhij, ki ob človeku med življenjem med smrtjo in ponovnim rojstvom izdelujejo karmo, delujejo tudi v življenje, ki ga preživimo med rojstvom in smrtjo, kjer se karma uresničuje v moralnem smislu kot usoda. In danes moramo najti odgovor na vprašanje: Na kakšen način delovanje hierarhij vpliva na človekovo življenje?

Če zdaj govorimo s pomočjo iniciacijske znanosti, bomo priznali, da je to globoko in iskano vprašanje. Kot lahko razberete iz tega, kar sem vam

povedal med nedavnimi predavanji, so tudi naravni pojavi povezani s karmo človeštva.

Človek, ki svoj pogled usmeri v celoten tok kozmičnih in človeških dogodkov in ne le v neposredna dejstva, ki jih predstavlja svet narave, zaznava povezavo med dogodki, ki se odvijajo med večjimi ali manjšimi skupinami ljudi v enem obdobju, in naravnimi dejstvi v drugem obdobju. Občasno lahko opazujemo dogodke v naravi, ki posegajo v orbito človeškega življenja na Zemlji. Priča smo uničujočim vulkanskim izbruhom in vemo, kaj povzročijo naravni vplivi ob poplavah ali podobnih pojavih.

Če na takšne dogodke gledamo kot na nekaj, kar pripada zgolj naravnemu redu, se soočimo z nečim, kar je v odnosu do splošnega vtisa, ki ga imamo o svetu, nerazumljivo. Gre namreč za dogodke, ki preprosto vdirajo v kozmični red, za dogodke, ki jih človek tako predvidi, da opusti upanje, da bi jih razumel, in stisko, ki jo prinašajo, sprejme kot udarec usode. Raziskave duhovne znanosti pa nas lahko popeljejo nekoliko dlje, saj nam prav v povezavi s temi elementarnimi dogodki v naravi odpirajo izjemne informacije.

Ko se z mislimi prepustimo pregledu zemeljskega površja, ugotovimo, da so nekatera območja Zemlje dobesedno prekrita z vulkani. Ugotovimo, da so drugi deli Zemlje podvrženi potresom ali drugim katastrofam. In če karmične povezave takšnih dogodkov preučimo na enak način, kot smo jih na nedavnih predavanjih preučevali z vidika zgodovine določenih osebnosti, pridemo do zelo presenetljivih rezultatov. Ugotovimo naslednje: Zgoraj v duhovnih svetovih so človeške duše zbrane v skupinah glede na svojo karmo; svojo karmo razvijajo v skladu s svojim preteklim in prihodnjim obstojem. In vidimo, da ena od teh skupin človeških duš pri sestopu iz predzemeljskega v zemeljski obstoj potuje na območja, ki so na primer v bližini vulkanov ali v predelih, kjer se lahko zgodijo potresi, da bi tam prejela svojo usodo od elementarnih pojavov narave. Ugotavljamo celo, da si med življenjem med smrtjo in ponovnim rojstvom, ko so človekove predstave in občutki povsem drugačne narave, tako karmično povezane duše namenoma izbirajo takšne kraje, da bi lahko izkusile prav to usodo. Kajti misel, ki pri naših dušah na Zemlji ne najde dovolj razumevanja, kot je npr: "Veliko nesrečo na Zemlji izberem zato, da bi postal popolnejši, izberem jo zato, ker sem še daleč od izpolnitve tega, kar je v moji pretekli karmi" - takšna misel, za katero je, kot sem rekel, v zemeljskem življenju tako

malo razumevanja, je lahko prisotna v življenju med smrtjo in ponovnim rojstvom in ima tam lastno vrednost.

Lahko se zgodi, da namerno iščemo izbruh vulkana ali potres, da bi na poti nesreče našli pot k popolnosti. Med tema dvema popolnoma različnima pogledoma na življenje je treba jasno razlikovati: eden je pogled na duhovni svet, drugi pa na fizični svet.

Vendar je treba v zvezi s tem upoštevati še druge stvari. V zunanjem svetu se vsakdanje dogajanje v naravi odvija z urejeno pravilnostjo, saj v njem igra vlogo svet zvezd. Kajti svet zvezd s svojimi skrivnostmi deluje z določeno pravilnostjo. To velja predvsem za Sonce in Luno, pravzaprav za vse zvezde, razen za skrivnostne pojave meteoritov in kometov, ki na najbolj skrivnosten način vdirajo v redni, ritmični red vesolja. Toda tisto, kar prekinja redni potek naravnega bivanja v obliki neviht, toče in drugih klimatoloških in meteoroloških dogodkov - vse to prekinja redni ritem naravnega dogajanja. Tega se zavedamo in se za začetek sprijaznimo z zunanjim potekom naravnih pojavov. Pozneje, ko se v nas prebudi hrepenenje po razumevanju duhovnih stvari, pa prisluhnemo temu, kar nam pove iniciacijska znanost, namreč da poleg tega navzven vidnega sveta obstaja tudi nadčutni svet, v katerem prebivajo bitja višjih hierarhij. In v svojem življenju med smrtjo in ponovnim rojstvom vstopamo v domeno teh višjih hierarhij, tako kot v življenju med rojstvom in smrtjo živimo med tremi kraljestvi narave - mineralnim, rastlinskim in živalskim kraljestvom.

Poslušamo, kaj nas uči iniciacijska znanost, in si poskušamo predstavljati obstoj tega drugega sveta, vendar se pogosto ustavimo pri ideji, da sta oba svetova drug ob drugem, ne da bi ju v mislih povezali. Pravo predstavo o obeh svetovih si lahko ustvarimo šele takrat, ko se lahko zavedamo njunega sočasnega obstoja in ko z notranjim uvidom spoznamo, kako delujeta skupaj in se prepletata. To medsebojno delovanje moramo namreč poznati, če želimo razumeti oblikovanje in tvorbo karme. V življenju med smrtjo in ponovnim rojstvom se pripravlja karma. Vendar se karma pripravlja in razvija tudi na Zemlji s pomočjo bitij višjih hierarhij, ki so dejavna tudi v življenju, ki ga živimo med rojstvom in smrtjo. [4]

1. Steiner, An Esoteric Cosmology, Lecture 16, Paris, 12.06.1906, www.rsarchive.org
2. Steiner, Manifestations of Karma, Lecture 7, Hamburg,

22.05.1910, www.rsarchive.org

3. Steiner, Man and the World of Stars, Lecture 1, Dornach,
26.11.1922, www.rsarchive.org

4. Steiner, Karmic Relationships, Volume II, Lecture 15, Dornach,
27.06.1924, www.rsarchive.org